

Yggdrasil príbehov v príbehoch

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Komunita	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	Stanislav Hoferek

O_knihe

Po vydaní knihy 360 kníh v jednej knihe, ktorá vyšla relatívne nedávno po knihách Quo Vadis a Xenofóbia a ľudia ktorí pestujú tvoj strach, vznikol nápad na túto knihu. Spomenúť jednu knihu z každého písmena, od viacerých autorov, a v ich obľúbenej podobe. Poézia, próza, reálny svet či svet fantázie. Koľko autorov, toľko príchutí tohto krásne organizovaného neporiadku.

Yggdrasil, mýtický strom zo severskej mytológie, ktorý prepája deväť svetov, je tiež čiastočnou inšpiráciou. Skombinovať základné informácie o svetoch či knihách do úplne nových príbehov, to je výzva. A ak si prečítate informácie k príbehom, slovo výzva tam nájdete skutočne často.

Autori: Stanislav Hoferek, Mária Nováková, Broňa Zelená a Ivan Nosál.

Poznámky k jednotlivým dielam

Stanislav Hoferek: Lokomotíva Tomáš v Sarajeve:

Dať dohromady psychiatriu, lokomotívu Tomáša, Balkán, Greenie knižnicu a abecedu, to je skutočná výzva. Ako bonus boli použité v čo najväčšej miere knihy od iných autorov, takže autorovych kníh je 5, aj keď tvoria skoro polovicu knižnice, a aj tie sú tam len preto, že na dané písmeno žiadna iná kniha v tomto čase nie je. Konkrétne mená autorov, ktorých knihy boli zobraené postupne podľa písmen:

Iva Nosálová, Mária Margitfalviová, Pavel Sekerák, Tereza Hrušková, Barbora Galbavá, Peter Štec, Mária Nováková, Ria Mruškovičová, Rado Radler, Stanislav Hoferek, Jana Mišeková, Ladislav Mrena, Ivan Nosál, Magdaléna Orolinová, Richard Mičuda, Andrea Ferencová, Peter Hoferek, Mŕtvy Básnik, Stanislav Hoferek (2), Matúš Lavrík, Igor Novák, Eva Šubáková, Diana Čechovičová, Peter Štec (2), Miroslav Hrabčak, Stanislav Hoferek (3), Stanislav Hoferek (4), Stanislav Hoferek (5), Palea Ulla

Stanislav Hoferek: Veľmi netypický superhrdina:

Výzva presne opačná. Len knihy konkrétneho autora, od Z po A, a ešte to dať do témy všetkých možných Marveloviek a iných komiksov. A ešte z pohľadu prvej osoby.

Stanislav Hoferek: Cez portál

Výzva spočíva v tom, že príbeh musí byť o cestovaní cez portály. Všetky knihy sú brané po jednom písmene, vrátane č, š, ť a ž, ale v poradí od najstaršej po najnovšiu knihu. Z pohľadu prvej osoby.

Mária Nováková: Už nie som bábika

Urobila som jednoduchú poéziu a knihy som brala postupne tak ako sú v prehľade po písmenách.

Stanislav Hoferek: Steampunkový Hannibal potrebuje Devu z Vranova

Najväčšia výzva je urobiť rozumný príbeh z veľmi nelogického nadpisu. Snaha ukázať, že napísať sa dá čokoľvek, je navyše sťažená o abecedné poradie od Z po A (a čísla) a navyše majú niektoré slová úmyselne iný význam. A aj keď sú tam 2 knihy na A, počet spomenutí čokoládky Deva je rozhodne oveľa vyšší.

Stanislav Hoferek: Prekrútené 90. roky

Výzva dať dohromady prekrútené 90. roky, knihy poézie kde sa len dá a zapojiť do toho Mikuláša Dzurindu, ktorý zakazuje Bicykle... to je celkom dobrý extrém. A čo iné by ste čakali, keď sa stroj času zblázni po poliatí lekvárovým džemom a to až tak, že sa do kódu dostanú minibásne?

Broňa Zelená: Zlá a suchá báseň v jednom (k súčasným dobrým dažďom)

Jednoduchá báseň, napísaná na mobile počas dažďov a následne upravená.

Ivan Nosál: Myslenie diktátora

Hlboká sonda do plytkej mysle bežného diktátora za pomoci databázy diel Greenie knižnice.

Stanislav Hoferek: Kebab u Ježiša

Vtipné výzvy strieda úplne iná výzva. Vytvoriť z kníh v Greenie knižnici, teraz v poradí od Z po A, dlhší príbeh. Žiadny vtip, ale poctivá post apokalyptická depresia. Atmosféra umocnená bezradnosťou hlavnej postavy, ktorá z pohľadu prvej osoby preberá dopady katastrofy a nemôže s tým nič urobiť.

Stanislav Hoferek: Lokomotíva Tomáš v Sarajeve

Na psychiatrii, v miestnosti určenej na spoločné posedenia, je dnes niekoľko mužov. Čisto mužská spoločnosť.

„Kto dnes začne? Čo takto ty, Richard?“

„Myslím si, že ma chce zabiť lokomotíva Tomáš. Má také grafity na boku. Je tam nápis 35 obrazov mojej duše a je tam krásne dievča.“

„A tá pomaľovaná lokomotíva ťa chce zabiť?“

„Áno. Chce ma zabiť. Ale nie len mňa. Najskôr zabije Adama. Ide podľa abecedy.“

„Žiadny Adam tu dnes s nami nie je.“

„To je rušňovodič.“

„To je nesmierne zaujímavé, Richard. Pokračuj.“

„Zmetie nás zo sveta, ako keby sme boli plyšové bábiky na ceste v stave delíria. Essentia Mortem.“

„Stále nechápeme, prečo by ťa chcela zabiť tá lokomotíva. Urobil si niečo?“

„Hodil som falošné mince do fontány nešťastia a som gemini, blíženec.“

„To sa len tak hovorí, že by to mohlo ublížiť. V skutočnosti to nemá žiadny vplyv.“

„Zostanú z nás len triesky a hobliny.“

„Richard, pamätáš si, čo sme tu hovorili na minulom sedení? Toto je naša pevnosť, toto sú naše chrámy. Tu sa nič také nestane.“

„In illo tempore si nie som tak úplne istý. Je to ako tá strašne napínavá kniha, ten Juliin zoznam. Bojím sa. Dával som si ráno krat'asy a poriadne som sa bál.“

„Vraveli sme si, čo robiť po zlom sne. Dať si limonády z čerstvých bylín a nepôjde žiadny muž cez palubu. Nádej vždy zomiera posledná.“

„Vy ste doktor, vám sa všetko ľahko povie. Ale ja som blázon, len preto, že vidím, čo sa stane a môže sa stať. Jasne som videl, čo sa stane. Išiel som okolo sveta s palcom hore a stretol som v Sarajeve lokomotívu Tomáša. Potom prišla tá paradoxná desiata múza a ja som si povedal známe quo vadis. Viem, kde mám kráčať. Niekde, kde realitu tvoria moje sny a kde ma Tomáš nenájde. Takže môj strach je reálny. Nie je to žiadna divná víla tancujúca s vetrom. Nemávam nejaké hlúpe strachy, ale Tomáš ma chce naozaj zabiť. Prišiel z Mariboru, na koľajniciach, čo tam kedysi staval USSR a v Hlbočine smútku som len vtedy, keď mi nikto neverí. Ešte z čias World War II, keď bola všade Xenofóbia, ktorej som nerozumel. Hotová fínčina, ako Yksi Tavallinen a tak ďalej. Smrti sa normálne nebojím, je to moja zánovná dôvernica, ale reálne sa bojím, že príde Tomáš a zabije ma.“

„Na to je riešenie. Sme vo Svidníku. Tu nie je železnica. Si v bezpečí.“
poznámenáva špecialista.

Stanislav Hoferek: Veľmi netypický superhrdina

Prišlo to nečakane. Žiadne búrky či ovzdušie plné tajomstiev a záhad. Úplne bežný deň. Idem si kúpiť tresku a rožky. Ja tým životosprávam na dve normostrany aj tak nerozumiem. Pre mňa je to fínština, tak ako Yksi tavallinen sivu terveellisestä elämäntavasta. Čo je skoro to isté, len o jednu normostranu menej. Takže bežný deň, úplne pokojný. Žiadne xenofóbne babičky v ceste, ktoré nadávajú, že aj za World War II bolo lepšie. Totálne bežný utorok. Na tejto vodnej planéte je väčšina povrchu vodná hladina, a ja s mojou šikovnosťou akurát prechádzam z blata do kaluže. Mal som si dať pozor. Ej bist'u, som ja nešika. Snažím sa čo najmenej si zamazať topánky, no tresnem sa o poštovú schránku jehovistov. Una pagina standard sullo stile di vita sano na mňa kričia. Nevieť prečo, ani čo to znamená. To už radšej fakt tú fínštinu. Je dobrý dôvod, prečo idem pešo. Mám veľmi hlboko do vreciek a žiadny trolejbus, ani v strede púšte, ma nenechá ísť na čierno. Ani by sa mi nechcelo. Riskovať pre dve zastávky.

V tom sa to stalo. Padla na mňa akási skala. Možno meteorit. Strašná rana. Zobudil som sa až po chvíli. Alebo to nebola chvíľa? Normálne som v inom svete. Ráno v diktatúre. Netuším, kam to kráčam. Žiadne quo vadis, na ktoré by som mohol odpovedať. Jednoducho diktatúra a Putin na mňa zazerá, že či som nejaká KGB verzia Robina Hooda alebo čo. Diví sa, čumí na mňa a spolu s ním všetci tí jeho generáli, nadgeneráli, nad-nad-nad generáli a všelijaké osobnosti bez osobnosti, ktorí majú toľko ocenení, že na východ od východu ich nikto nemá viac. Čistý Mordor na smotane. Škaredo sa na nich pozerám, až sa to ani mne nepáči. Ale čo mám robiť? Zbaliť si lode, loďky a lodičky a odplaviť sa kdesi do krajiny, kde nie je klamstvo na prídel? Žiadne jedovaté lásky k tým všetkým somárom vyjadrovať nechcem, tak si radšej zaobstarám superschopnosť. Naučím sa ovládať internetovú bezpečnosť pre laikov. Skrátka zoberiem klávesnicu, takú poriadnu, hráčsku, a dolámem prsty všetkým dlhoprstým. Netypická superschopnosť? Klávesnica throw? A čo?

Nepotrebujem na to chrám, aby som vedel, že sú aj zaujímavejšie schopnosti, ale zase na Slovensku je dlhoprstých dosť veľa. Aj takých, čo majú prsty dlhšie ako je svetový nadpriemer. Celá history of Slovakia je plná zbojníkov, zlodejov, skorumpovaných lotrov a iných somárov. Ale zoberiem si ďalšiu schopnosť. Priamo z gramofónu na tektonické platne. Útok LP-čkou nikto nečaká. Fantasy súboj, kde vytiahnem Mira Žbirku, Tublatanku či Jara Filipa, má dopredu jasného víťaza. Ešte budem v nejakej Einsteinovej hádanke, že kto LP-čkami zabrzdil ufónov, chudobu, klimatickú krízu, infláciu, Šimkovičovú a iné pohromy. Budem drsnejší ako deväťhlavý drak a rytier Ibišteck dohromady a všetky cities, aj tie z Byzancie, sa mi budú klaňať.

Len sa bojím, že keď vstúpim do Baru u jednej atmosféry, tak už budú vedieť o mne všetko. Už budem akýsi anarchista, prekliaty jednotlivec, ktorý presne vie, ako myslí diktátor, ktorému chcem Mirom Žbirkom osekať tie dlhánske prstiská... ale kto bude na mojej strane? Kto? Asi nikto. Nieкто mi dá titul zbytočného človeka, ktorý má nárok na 100 slov a dosť! Vraj sú lepší hrdinovia, ktorí dokážu bojovať so zločinom s maskou netopiera a v cool aute, alebo vedia spriadať siete za letu a byť super susedom... a tým sa nevyrovnám. Len otázka, či sa s tým nevyrovnaním vyrovnám ja sám.

Stanislav Hoferek: Cez portál

Ukazujú na mňa a dávajú mi dve možnosti. Smrť alebo exil. Už nikdy sa nemôžem vrátiť. Rozhodnutie je jasné. Dostávam batoh so základnými potrebami a idem. Destinácia: Vodná planéta, kde sú, dúfam, všetci rovní a ešte rovnejší. Nič iné mi neostáva. Nechávam Linux ako niečo navyše mimo batoh, však nečakám, že budem na planétach s počítačmi. A príručku k hre Bitka o Wesnoth tiež priveľmi nepotrebujem. Ani šachové minimum. Idem a som zvedavý, či realitu tvoria tvoje sny alebo skôr fyzikálne zákony.

Portál ma prijíma a ja som v okamihu v úplne inej krajine. Púšť, občas pár ľudí a nejaké dve slečny sa trápia s vozíkom na vodu. Nepotrebujem poznať všetky Einsteinove hádanky, aby som vedel, kto to je. Larynia a Lussia. Malá kniha tvorivosti, fakt malá, ak sú na rovnaké písmeno obidve. Ale nezdravím ich, nechcem meniť dej. Ešte by z toho bol rok 2052 a z fantasy ságy by boli scifi poviedky. Tak som tu, na slnku a ako správny samotár si dávam niečo na hlavu. Fakt nechcem úpal. Toto je dovolenka v pekle. Nehostinná krajina. Ale aspoň nemusím Julii vypisovať zoznamy a nemusím zachraňovať žiadne zablatené princezničky, lebo blata tu veľmi nie je. Len piesok. Žiadne čerešňové sady, hrady, logické kartové hry, skrátka nič. Viem, že pre Laryniu končí život malého vtáčat'a a jej život sa zmení. K lepšiemu či k horšiemu? Nádej zomiera posledná a nikto nemôže prekročiť svoje tiene minulosti, ani v mladom veku.

Aj by som Larynii niečo povedal, ale čo? Bež, významná? Alebo jej poviem, že Anička a jej mamička splnili úlohu za kratší čas? Alebo kompromisne poviem, že sa blíži jej osudové stretnutie a bude si len ťažko hľadať pokoj v duši, ak si nešvihne? Možno by som mohol skúsiť nejakú šifrovanú abecedu, ktorú by Lussia pochopila lepšie. Gemini, bežte do cities, kde fotografie v chrámoch vytvárajú iluze existence.

Ešte to tak. Kašlem na to. Budem mimo tieto udalosti. Aj tak ich zachráni Ziggy, tak čo? A vôbec, tá by zachránila každého. Keby išla do zákopov, tak War in Ukrajine on three standard pages by skončilo v tretí deň, ale porážkou toho somára. Ten by utekal, ako keby išli voľby. Možno aj do Fínska. Naučil by sa tam výrazy ako terveellisestä elämäntavasta a dal by civilizovanému svetu pokoj. Nebolo by treba uvažovať, či má ešte zmysel xenofóbia a jeho ľudia, ktorí pestujú tvoj strach. Skrátka by sa tam ten somár zaparkoval a až by sa ho niekto z jeho blízkych pýtal, kam ide, tak by na quo vadis odpovedal jednoducho. Helsinki, Nightwish, jazerá, lesy, niekde na severe Laponci, a hlavne pokoj a kľud.

A ja som zatiaľ tu, za portálom, a zisťujem, že ten portál už nefunguje. Takže idem na to logicky. Potrebujem vodu, jedlo, nejaký ten tieň a hlavne zariadiť, aby som sa tu, za portálom, nezbláznil.

Mária Nováková: Už nie som bábika

1008 dní bez teba

bez tvojho alter ega

už nie som tvoja bábika

ktorú na noc zamykáš

Iný muž s vôňou ľalie

trhá všetky fotografie

obohrané sľuby, neplatné

na gramofóne na tektonické platne

Moja cesta je bez pozlátky

ako denník modernej matky

lásky je na svete málo

a ešte včera to fungovalo

Chýbaš mi ty, chýba mi on

bol si holúbok i šampión

náš domov bol ako chrám

iba sny ho otvárali dokorán

Jednoduchosť každého vzťahu

konečne spolu i pre nepravú

však tak často láska je slepá

medzi tmou a svetlom sa metá

Neverím, že ti píšem práve dnes

osud je parchant, to asi vieš

mali sme poruchy bezvedomia

s tým, kto ako tie ľalie vonia

Ale odišiel. Quo vadis na neho kričím
recept na lásku mu dávam, a on to má v pi..
on je preč, ty si preč, ostala samota
tiene a pochyby, to vždy všetko zamotá

Utekajte, idú voľby, rozhodnutia na dlho
sama, v hĺbočine smútku, s kyslíkovým dlhom
neustále v bojoch a vine, ako War in Ukraine
pri láske sa aj Xenofóbia rozplynie

A chcem teba, kým možnosť zmizne
Ydriu, letecky, na dva týždne
vymením za žetóny do tvojho srdca
ak som ho ešte stále súca

Stanislav Hoferek: Steampunkový Hannibal potrebuje Devu z Vranova

Za svetlom parného štvorkolesového vozidla uháňa parádne steampunkové fáro. Ydria 212, s dvomi oddelenými parnými komorami. Riadi ho síce človek, ktorý neverí na nejakú Xenofóbiu a v steampunkovej World War II bol geniálnym veliteľom, ale teraz je už na dôchodku. Vo vnútri vozidla je pohodlie, sedadlá sú z kvalitnej kože a plynový katalyzátor USSR 212, ktorý je špeciálne navrhnutý na túto Ydriu, ide ako hodinky. V rádiu spojeného so seizmometrom hrá Transformácia Lospora v nádej života a akurát tam nejaká slečna, ktorá by mohla robiť stand up po sediačky, dáva husté sólo na gitare na sviatplyn.

Hannibal zviaa svoju retiazku, ktorú dostal od svojej ženy v Ríme, a myslí na Devu. Žiadny špeciálny význam. Jeho auto, Ydria, potrebuje Devu ako aditívum. Na lepšie spaľovanie a lepší krútiaci moment. Deva je mazivo. Navyše chutné. Podľa časopisu Quo vadis sú posledné kusy v dostatočnej kvalite vo Vranove nad Topľou. A to je problém. To nie je len tak, ako keď príde vedec do baru. Treba sa objednať, správne zaradiť a ísť do Vranova. Cez Fínsko. Keďže Hannibal je síce z úplne opačného konca sveta, ale jeho otvorené myšlienky práve hlásil v Hammerfeste v Nórsku, tak je to rozumná voľba.

Na sedmičke má jeho Ydria síce dosť vysokú spotrebu, ale funguje spoľahlivo. Hannibal určite nechce pre poruchu vozidla zažiť nejaké medveďomosti a chce len tak si žiť, aspoň chvíľu. Myslí na všetko, čo ho čaká. Dlhá cesta, to veru áno. Ale na jej konci bude Deva. Ak ju zase nejaký somár nekompromisne nevykúpi, ako sa to stalo na Veľkonočnom ostrove.

Fínsko je krásna krajina. Musí občas brzdiť, lebo mu občas príde do cesty nejaký jelen bez domova, ale toho sa nebojí. Vie, že aj takýto tvor má svoje pocity, svoj rozum a iba sny o jelenine na obed ho nebudú zdržovať. Potrebuje Devu. Pre svoju zvedavosť ju hľadá v Petrohrade, kde sú síce pekné chrámy, ale trafika s Devou tam nie je. Ani potraviny, ani nič. Navštívi hrady a čo tam vidí? Kadečo, ale Devu nie. Dokonca tam majú gramofón na tektonické platne a firmu, ktorá robí glóbusy plochej Zeme, ale Deva kde nič, tu nič.

Tu sa to začína sra... srandovne zadržávať. Motor vydáva divný, biely dym, ako keby zvolili nového pápeža. Hannibal berie kladivo, hever, vodováhu (ktorú dostal ako darček ku glóbusu plochej zeme) a ide zistiť, čo sa deje. Naštvané začína hovoriť, že ešte včera to fungovalo. Teraz to skrátka nejde. Jeho dievča a jej zrkadlo, to je príčina. Namiesto zásobnej Devy sú tam šminky a gumičky do vlasov. Bez rezervy to nie je ono. Cesta je dlhá, Vranov je ďaleko a Ydria to vzdala. Hannibal ju povzbudzuje, že bež, významná... ale tá bezvýznamne stojí na mieste a víta už druhého pápeža.

Teraz sa však ukazuje, ako skutočne myslí diktátor. Vie, že nemôže urobiť novú Devu. Ale aj tak sa o to pokúsi. Dá dohromady Banány v čokoláde, cukrovinky Čierny princ z prvého výkladu, After eight zo steampunkového Lidla (ktorý odporúča Anička a jej mamička) a ide to. Pomaly, ale ide. Netalentovaný republikán, zameraný na ručné spracovanie bavlny, by za ten čas dokázal napísať 329 básní, ale Hannibal má svoj cieľ. Petrohrad, Minsk, Ľvov a nakoniec Vranov. Nabieha do prvej Jednoty a diví sa, že tam nie je Deva. Predavačka tvrdí, že nejaká historická postava presunula celú výrobu Devy k sebe domov. Do svojej krajiny. Nejaký inžinier Montezuma.

Stanislav Hoferek: Prekrútené 90. roky

Stroj času sa posral. 35 obrazov mojej duše, či skôr nálad, ako všetko rozkopat', sa prejavuje v priebehu pár minút. Anička a jej mamička skúšali urobiť pár vylepšení, ale stroj času to nedal. Teraz vysedávam v bare u jednej atmosféry a uvažujem, čo z toho vznikne. Pôvodný plán bol jednoduchý. Zachrániť, čo sa dá. Ale nie, treba prežiť 90. roky znovu. Na Slovensku. Ježiši Kriste. Stroj času odpočítava, a nedá sa to zastaviť. Posledná minúta do nechceného resetu.

Už je to tu. Padá čierny sneh. Sviňa. Moje bakelitové motorové vozidlo, čiže BMV, zase nenaštartuje na desiatykrát, ale hneď na prvý. A ako zisťujem, po novom má automatickú prevodovku. Zvuk donebavolajúceho pekla, 700 koní na steroidoch a má to spotrebu pár kvapiek Essentia Universum na 62,1371192 míl. A všade sú míle. Nevieť prečo. Niečo sa posralo tak, že to nikto nedáva. Zapínam rádio a počúvam, že Michal Kováč mladší uniesol Michala Kováča staršieho. Do Trebišova. Za tým akási reklama na farebnú poéziu, ktorú nikto nechce. A to stojí len dvetisíc východonemeckých mariek. Hlas Milana Lasicu hovorí, že občania, ktorí ešte nie sú ministri, nech sa ohlásia u súdruha Žinčicu. Ale že Gemini neberie, ani vodnárov. Astrologický rasista jeden! Hlas citov tomu Žinčicovi nič nehovorí.

Vystupujem na námestí a snažím sa nachytať trochu tej atmosféry. Chrámy sú omotané plagátmi prezidenta Černáka. Podnadvpis hovorí o tom, že jeho hrubokrky chlapani radi pomáhajú začínajúcim podnikateľom. Žiadne iluze existence nehrozia, všetko je také živé a reálne. Aj toto. Magda Vášáryová číta Jedovatú lásku, ktorú údajne Shakespeare okopíroval od Gustáva Husáka. Mikuláš Dzurinda zakazuje vlaky a bicykle, Slotá zakazuje alkohol a neprimerané správanie na verejnosti a Orbán vytiahol tanky a ide na Žilinu.

Otravuje ma nejaký pán. Hovorí, že je Ján Langoš, a že je kanibal. Ako díky. Toto som potreboval počuť. Už som si myslel, že to nejaká väčšia sprostosť nebude v okruhu pár metrov, ale stalo sa. Autobus balkáncov sa všade vypytuje, kde zoženú pravú slovenskú zmrzlinu, lebo tá ich nestojí za nič. No koniec. Nevie, čo všetko sa stalo s tým strojom času, ale asi sa na kontakty dostal lekvárový džem a namiesto pokročilého strojového kódu sa tam objavili podivné minibásne. Na východ od východu je vraj nejaký bradatý chlap a všetky jeho osobnosti bez osobnosti, ktoré pracovali v pohrebnej službe vlasti a nejakto sa dostali k montáži strojov času. Ich posledný model, Quo vadis 2.0, smeruje celé ľudstvo do sračiek. Najskôr večer v pohodičke, potom ráno v diktatúre a spovede nešťastnej lásky sa dostanú do zdrojákov.

Sadám si na lavičku a temnotou za mnou kráča díler teplej vody, ktorý má panický strach, že nás vláda donúti zbierať céčka a pogy. Chudák. Alebo, že sa nevráti USSR. Normálne sa bojí, že kybernetický Gottwald, fungujúci na Windows 95, narazí na problém roku 2000 a zresetuje sa. Vlastne, to je ono. Vytvorím v tomto svete taký pokus. A alebo sa dostanem do normálneho sveta, lebo tento skolabuje, alebo sa dostanem do ešte šialenejšieho roku 1900, kde bude v Budapešti násilná slovakizácia. V objatí tam budú kráčať vojaci z Grónska na ľadových medveďoch i na ťavách. Také obojživelníky. Bude z toho World War II, Xenofóbia či jednoducho bordel. Svätá Ydria sa predávkuje baterkami do Tamagotchi a za svetlom pôjdeme všetci. Na magleve z Bratislavy do Košíc.

Broňa Zelená: Zlá a suchá báseň (k súčasným dobrým daždom)

Ak práve... ak nemyslím
som nemilovaná, v slepej dôvere
že prídem na recept na lásku,
dôjde mi neskoro ale predsa
že samota je bordel v sáčku
ktorý treba vypiť do dna.

Ešte včera to fungovalo
bola som v delíriu z našej lásky, z nás dvoch
plánovala som cestu ku chrámom blaženosti
ostali mi iba sny a slzy na kraji priepasti.

Vyzlečená z kože i z pocitov
quo vadis moje kroky
keď päť minút po dvanástej
odchádzam do Ydrie
nájst' otvorené myšlienky
sprevádzaná mojou gemini.

Nenapíjem sa tam z fontány nešťastia
ani tam nebudem hrať World War II
ale radšej sa v kostole vyspovedám 2052 krát
lebo láska medzi nami bola ako klamstvo na prídel,
kde miluj ma viac sa zmenilo na jedovatú lásku

Tiene a pochyby bolo viac počuť ako hlas citov

Zlomené srdcia v nás rozprávali každé svojou rečou a kým moje vravelo: vráť
sa, ľúbim Ťa

Tvoje počulo una pagina standard sullo stile di vita sano.

Tvoje vravelo chcem Ťa, len neviem ako Ti to ukázať

a moje počulo mám xenofóbiu z Teba a Tvojej blízkosti.

Ivan_Nosál: Myslenie_diktatora

Je snáď 1008 spôsobov, ako myslí diktátor.

Predstavte si bláznovo jevišťa.

Je plné čierneho snehu, pošliapaného hercami v delíriu.

Ľahšie vylúštite Einsteinove hádanky, ako fontánu nešťastia, ktorá sa skrýva na graveyard love za hlasom citov.

Blázon v chrámoch predstiera iluze existence, v ktorých jelen bez domova je nielen bez domova, ale spása všetky kvety beznádeje a listy do neba.

Zišla by sa mu malá kniha hospodárenia, ale neviem, či by jej porozumel. Nádej zomiera posledná.

Diktátor neznáša otvorené myšlienky a porádek v žicí na jedziný normolajster.

Keď sa vás spýta, quo vadis s tou retiazkou, určite mu ju dajte, inak neprežijete smrteľnú taktiku. Môžete rovno spísať testament.

Nedovolí žiadnu opozíciu, preto vždy, keď idú voľby, utekajte.

V hĺbočine smútku zostaneme dovtedy, kým sa nezistí, kto vlastne proti komu bojoval v SNP počas World War II a kto doteraz žíví xenofóbiu. Až potom príde v Ydrii zmena.

Stanislav Hoferek: Kebab u Ježiša

V rukách mám nenávidený plagát nenávidenej organizácie. Slnko je za horizontom, ale stále vidno tie zbytočne veľké písmená. Kebab u Ježiša. Nemá to nič spoločné s Ježišom, len to nejakému cvokovi napadlo a zrazu jeden slovenský podnikateľ ovládol svet. Urobil pútavý marketing a vytvoril sirup, ktorým sa potieral každý jeden produkt. Nazval ho menom Ydria. Sirup, ktorý zmení jedlo. Mäso chutí inak, zelenina chutí inak, aj pečivo. Všetko. A niekto tejto Ydrie potrebuje málo, niekto veľa. Jednoduché, geniálne a návykovejšie ako tie najsilnejšie cigarety. Niekto pestuje strach cez xenofóbiu, niekto iný cez peklo porovnateľné s World War II. Nateraz som čistý, ale neviem dokedy. Moja osobnosť dostala poriadne vykrivenie. Jediná dávka a ja myslím na niečo, čo ma môže kedykoľvek zabiť.

Pôvod celej tej operácie je jednoduchý. Ten, kto vymyslel omáčku na všetko, teda vlastne sirup na všetko, bol nejaký vegán, ktorý chcel predávať všetky možné nechutné kľičky a buriny. Vzorec je jednoduchý. Niečo hnusné ako USSR sa poleje niečím, čo pošle kokakolu do kúta hanby a potom nasleduje už len jednoduchá fantázia. Ťažko hľadá pokoj v duši niekto, kto sa s tým svinstvom stretol. Každopádne, sen o zmiešanom tovare sa zmenil na bezsené nočné mory. Lebo je jedno, čo si dáš, keď to určitá látka totálne prebije. Tak ako keď si dá niekto na lososa štyri litre kečupu. Realitu tvoria tvoje sny, ale niekedy je tvoja realita zničená, nereálna, plne ovládaná až príliš efektívnou chémiou.

Sirup Ydria má hneď niekoľko vlastností, ale tá najdôležitejšia je okamžitá závislosť. Chceš viac. Nevieš kto si, netušíš quo vadis, všetko čo ťa tešilo ťa už neteší, ale chceš viac. Aj keby si upadol do poruchy bezvedomia.

Osud tomu dal, že sa nemám veľmi komu vyspovedať. Moji blízki sú zničení, nikoho nespoznávajú a urobia čokoľvek pre jedinú dávku. Aj keby to bolo poriadne premiešané s vodou alebo s čímkoľvek. Pozdravím sa a niektorí aspoň symbolicky pohnú hlavou, kým iní nie. Moja milovaná je nemilovaná. Neviem ju milovať za to, že sa vzdala všetkého, len aby niečo nové vyskúšala. A ona nedokáže milovať ani samu seba. Len ten sirup. Skutočne malé je ľudstvo, ktoré sa vie zničiť samo.

Kompletný rozpad spoločnosti má niekoľko zaujímavých vlastností. A poviem to priamo, osobne. Pokazí sa mi práčka. Nemôžem kúpiť novú, nemám nikoho na opravu, sám neviem zohnať diely. A to je len obyčajná práčka. Zanedlho bude nedostatok všetkého. Odborníci chýbajú, všetko stojí, nič nefunguje a len krásne spomienky blednú.

Strácam priateľov a som nútený hľadať nových. Existuje organizácia. Niekde nelegálna. Nazýva sa Kvety beznádeje. Je to skupina ľudí, ktorí sa nenechali zničiť, ale často aj tak prišli o všetko alebo o všetkých. Kebab u Ježiša a Ydria sú ich nepriatelia. Ale čo má robiť skupina ľudí, ktorí prišli o všetko? Akú majú šancu? Atentát na tvorcu sa nepodaril. Zabili nesprávneho. Jediné, čo sa vie, že je neskutočne bohatý. Každý milionár či miliardár mu dá všetko čo má, za jednu krabičku jedla s týmto sirupom. Jedovatá láska k niečomu, čo ťa síce hneď nezabije, ale tvoj život jednoducho končí.

Kvety beznádeje majú vlastné plagáty, vlastné kampane. Ale čo z toho, keď ich je miliónkrát menej ako tých od Kebab u Ježiša? Akú silu má šírenie pravdy, ak sa lož šíri rýchlejšie a všetko čo potrebuje, je dostať sa niekde rýchlejšie ako pravda? O dni, o hodiny, či o minúty? In illo tempore, v tomto čase, jednoznačne vyhráva jedna zo strán. Tie dobré plagáty sú len niekde, zatiaľ čo tie zlé sú všade.

Sú s nimi potapatované chrámy, hrady, zastávky autobusov, kasína či bežné potraviny, kde sa každý pýta na Ydriu. Ako keby nič iné nebolo. Graveyard love minule skončila bitkou. Dve krabičky, dvaja ľudia, ale každý po ochutnaní chce všetko. Bez ohľadu na potreby toho druhého. Fantasy súboj medzi ľuďmi, ktorí si úplne zničili životy kvapkami látky, ktorá ich mladé telá ovládla.

Stále držím v ruke ten plagát a pýtam sa, kam pôjde celý tento svet. Načo sú teraz tie plagáty? Už je všeobecne známe, čo to urobí. Každý si po hlte môže povedať, že ešte včera normálne žili, ešte včera to fungovalo, ale už je to iné. A ostatní to vidia tiež. Samozrejme, ak si nedá celá rodina to isté jedlo od tej istej spoločnosti. Ja osobne pociťujem nádej. Nečakajú. Zásoby sa minú. Veľa ľudí z výroby logicky ochutnalo a už nemohli pracovať. Kebab u Ježiša má problémy s výrobou Ydrie, so skladovaním, s jej dopravou a tiež s tým, že kompletne trvanie účinkov nikto nepozná. Možno to budú i celé roky. Málo dát, málo informácií, veľa utrpenia. A to dievča na plagáte po foteaní už nikto nikdy nevidel. Asi ju niekde zavreli, alebo je už na ceste k svätému Petrovi, ktorý má teraz určite práce nad hlavu. Odfotili ju ako nádhernú, príťažlivú ženu s očami Mona Lisy, a odhodili ju ako dotrhanú a prebytočnú bábiku. Teraz viem, ako poraziť silnejšiu armádu. Vytrvalosťou, obetami, ohromnou snahou a odopieraním si toho, čo moje telo chce už na základe tej vône. Ešte pár hodín a stretnem sa s niektorými ľuďmi z Kvetov beznádeje. Nájdem nejaké riešenie. A možno, opakujem možno, aj nejaký liek. Je to vôbec možné? Ako robiť liek na niečo, čo sa ešte stále normálne predáva a nedá sa to zastaviť? A o čom stále niektorí nevedia, že je škodlivé?

V ťažkých časoch začínajú vznikať dve veľmi odlišné skupiny ľudí. Hrdinovia a špekulanti. Mám pocit, že Kveti beznádeje nie sú len o hrdinoch. A mám tiež pocit, že nech urobí ktokoľvek čokoľvek, možno je neskoro.

Ľudstvo možno skončí, rozpadne sa ako domček z kariet, ktoré odhnívajú zo všetkých strán. Nakoniec budú možno len malé skupinky ľudí. Preživší možno dostanú nejaké tetovanie. Nejaký hlúpy text, že prežili to najhoršie, nevzali si dávku sirupu a prišli o tých, ktorí spoluvytvárali ich životy. Ale žiadne dlhé texty. 100 slov a dost! A je mi jasné, že slová sú zbytočné. Treba asi stroj času. Každopádne planéta môže byť rada. Väčšina ľudí je zrazu úplne neaktívna, len čaká na ďalšiu dávku. V skutočnosti čakajú na úplne obyčajnú, nezaujímavú smrť. Nevedia ako ďalej.